

fastslog, at Saddam Hussein-regimet ikke havde masseødelæggelsesvåben.

Vi husker Colin Powells tale i FN, vi husker hele det cirkus, der blev opført, vi husker alle de kommentarer, der kom fra ledende danske politikere, og nu har vi kendsgerningerne på bordet. Bevidst eller ubevidst, det var ikke sandt, det, der blev sagt. Det var en stor løgn.

I det hele taget har der fra begyndelsen været et gab mellem retorik og virkelighed. Det var der ved krigsudbruddet, og det er der i dag, når talen falder på situationen i Irak.

Derfor vil jeg godt benytte lejligheden til at stille fire spørgsmål, som jeg mener at statsministeren skylder den danske befolkning at give et svar på her i forbindelse med åbningen af Folketinget.

Det første spørgsmål: Hvordan går det med sikkerheden i Irak?

I alle de irakiske byer, hvor oprørerne har fået fodfæste, mister mange civile livet på grund af koalitionsens militære aktioner. Over 1.000 civile har mistet livet i krigen siden den 1. juni, er vurderingerne. Den mest almindelige dødsårsag: amerikanske luftangreb.

Angrebene på koalitionsens styrker er taget til. I juni var det amerikanske tab 42 dræbte, i juli 54, i august 63, eller hvad der svarer til to tredjedele af tabstallet under selve krigen i marts og april 2003. Og i løbet af de sidste 3 måneder, det vil sige siden indsættelsen af marionetregeringen den 28. juni, er mere end 2.000 amerikanske soldater blevet dræbt eller såret – mere end 2.000 på 3 måneder.

Halvdelen af landet er usikkert territorium, mange store byer – Falluja er det mest kendte eksempel – er uden for kontrol. I november 2003, for mindre end et år siden, blev det anslået, at der var 5.000 oprørere under våben i Irak, i dag anslås tallet til at være fire gange højere.

Det andet spørgsmål: Hvordan går det med demokratiet og opbakningen til besættelsesmagten i Irak?

I foråret undersøgte besættelsesmyndighederne irakernes holdning. Fire ud af fem stolede ikke på koalitionen eller på besættelsesmyndighederne. Det var på det samme tidspunkt, hvor alle talte om udpegelsen af en midlertidig irakisk regering. Så blev irakerne også spurgt, hvem der skulle udpege den. 0 pct. mente, at det skulle være besættelsesmagten. 0,1 pct. mente, at det skulle være det daværende irakiske regeringsråd. Og hvad skete der så? Jo, besættelses-

magten og regeringsrådet udpegede i fællesskab den midlertidige regering, siden den nationalforsamling, der skulle sikre den demokratiske kontrol.

Der kommer ikke legitimitet ud af at gøre noget, som 0,1 pct. af en befolkning støtter, og i den nuværende situation er det svært at se, hvordan de valg skal kunne afholdes, der skal kunne bringe demokratisk legitimitet til en hvilken som helst regering.

Det tredje spørgsmål: Hvordan går det med genopbygningen?

Af de 18 mia. dollars, som USA har afsat til genopbygning i Irak, er knap 1 mia. anvendt. Kun 1 mia. er blevet anvendt af de 18, der er afsat. Også de danske midler til genopbygning kniber det helt utroligt med at få formidlet. Så nu er regeringen begyndt at bruge pengene til militære formål, som vi har set. Det kommer der jo ikke meget genopbygning ud af. Arbejdsløsheden i Irak ligger på omkring 50 pct. svarende nogenlunde til situationen for et år siden, til trods for at milliarder af dollars altså har været til rådighed.

Det fjerde spørgsmål: Hvad er egentlig regeringens bud på en vej ud af den irakiske tragedie?

I åbningstalen var statsministeren tavs som graven. I går, da vi havde spørgsmål i salen, var statsministeren tavs som graven. Kan vi få et svar i dag?

Er svaret, at vi fortsat skal læne os op ad en skandaliseret midlertidig regering? Er svaret, at når irakerne griber til våben, fordi de mange udenlandske soldater er et alt for tydeligt bevis på, at Irak er under amerikansk besættelse, direkte og indirekte, skal vi bare sende flere kanoer, flere kampvogne, mere mandskab? Skal vi bare have mere af det samme, selv om det er åbenlyst for enhver, at regeringens og USA's strategi er slået fejl?

Kl. 14.10

Jeg synes, at statsministeren må svare på de her spørgsmål i dag. Jeg synes, det er klart, at det er statsministeren, sammen med et flertal i Folketinget, som har taget ansvaret for, at vi har danske soldater i Irak. Dermed bør det også være statsministeren, som giver et bud på, hvordan vi kommer ud af den situation, som den beslutning har skabt; hvordan vi sikrer, at ikke flere uskyldige irakere bliver slået ihjel, og hvordan vi sikrer, at de danske soldater kommer uskadede hjem.